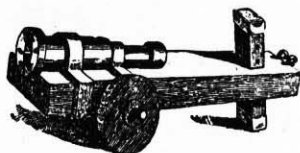

Ο **Η. Χ. Παπαδημητρακόπουλος** γεννήθηκε τό '30 στόν Πύργο Ἡλείας καί σπούδασε γιατρός. Βιβλία του: *Μνήμη Νίκου Καχτίτη* 1972 (μαζί μέ τόν Η. Πετρόπουλο), *Ὁδοντόκρεμα μέ χλωροφύλλη* 1973. *Ἀναφορές στό ἔργο του πεζογράφου Ν. Καχτίτη* 1974.

Βομβάρδα

Ἐπέπρωτο, ὅμως, τό μοναδικό τρόπαιο τοῦ θίου μου, νά μήν τό χαρῶ ἐπί πολύ. Βρισκόμουν ἕνα φθινόπωρο στό χτήμα μας, ἔβρεχε ραγδαία καί εἶχα τύφο. Τήν νύχτα μέ ἔπιασε φοβερή τοίρλα, ποῦ νά τολμήσω νά βγῶ ἔξω γιά τόν ἀπόπατο. Στήν ταραχή μου, τό μάτι μου πάει στήν ὀβίδα. Σπεύδω ἀμέσως καί ἀνακουφίζομαι ἐντός της. Ἄνοιγῶ ἐν συνεχείᾳ τό παράθυρο καί τήν πετῶ στόν κήπο - ἡ βροχή, σκέφτομαί, θά τήν ξεπλύνει ἕνα χεράκι κι ἀργότερα θλέπομε. Κοιμήθηκα μέ ἐφιάλτες. Τό πρωί ἡ μέρα ἦταν ἡλιόλουστη, ἀλλά ἐγώ καιγόμουν στόν πυρετό. Ἔμεινα καιρό στό κρεβάτι, ὡς ποῦ νά συμπληρωθοῦν σαράντα ἡμέρες, ὅπως εἶχε ὀρίσει ὁ γιατρός. Τό πρῶτο πρωινό, ποῦ ἐδέησε νά σηκωθῶ, ἔφαγα μιά νερουλή κρέμα καί κατέθηκα στόν κήπο, νά δῶ τά λουλούδια καί νά συμμαζέψω καί τήν ὀβίδα, ἡ ἐξαφάνιση τῆς ὁποίας εἶχε δημιουργήσει πολλές φασαρίες στό σπίτι μας. Μάταια τήν ἀναζήτησα παντοῦ. Ποιός ξέρει ποιός πέρασε καί τήν ἄρπαξε. Ἄπό τότε, ὅταν μπαίνω σέ δημόσιο χῶρο, ὅπου τυχαίνει κάποιος ἀξιωματοῦχος νά χρησιμοποιεῖ παρόμοια ὀβίδα, ὡς ἀνθοδοχεῖο ἡ τρόπαιο, καταλαμβάνομαι σταθερά ἀπό τήν ὑπόψια, πῶς πρόκειται γιά τήν ὀβίδα μου. Ἄφοῦ τήν ἐξετάσω προσεχτικά, καί μπορῶ νά πῶ καί μέ κάποια προκλητικότητα, ὑποβάλλω πλαγίως στόν ἰδιοχτήτη διάφορες παραπειστικές ἐρωτήσεις μέ σκοπό νά ἐξακριβώσω τήν προέλευσή της. Οἱ ἀπαντήσεις εἶναι ἀβέβαιες καί γενικές, καί ὁ καημός γιά τήν χαμένη μου ὀβίδα παραμένει.

Ἡλίας Χ. Παπαδημητρακόπουλος